

Beszélgetés Bálint Márta színésznővel

Valójában színpadi alakításai-
ból ismerhetjük meg egy szín-
művész tehetségét. De a siker-
hez, az elismeréshez vezető út
ettől még nem válik ismeretes-
sé a néző előtt. Ezért is jó, ha
néha a színpadon túl szóra, il-
letve válaszadásra kérjük mű-
vészeinket. Ez alkalommal Bá-
lint Márta művésznőt, a Maros-
vásárhelyi Állami Színház tag-
ját kerestük fel.

— Kérem, beszéljen önmagá-
ról.

— Hat éve elmúlt, hogy a vá-
sárhelyi színház tagja vagyok.
Azóta ez az első interjú, most
talán ebben a formában is be-
mutatkozhatom a közönségnek.
Különböen itt születtem a város-
ban. 1964-ben végeztem a Szent-
györgyi István Színművészeti
Intézetben. A diákévek számom-
ra a legderűsebb évek voltak,
az intézetben még nem csapott
meg a pálya szele. Szatmáron
kezdtem a pályám, sokat játsz-
tam, igazán nem mondhatom,
hogy mellőztek fiatal kezdő szí-
nész nő voltom miatt. Vásárhe-
lyen éreztem meg, hogy küzde-
ni kell. Itt sok minden tör-

tént körülöttem, velem, változ-
tam is. Hálátlanság volna pa-
naszkodnom, 1—2 évadot kivé-
ve állandóan játsztam... De
hiányzott a nagyobb lélegzetű
szerep. Rájöttem, hogy mennyi-
re szükséges a színész számára,
hogy gondoskodjanak róla, azaz
foglalkoztassák, bízzanak benne.
Szükséges, hogy érezzem: figyel-
nek rám. Szükségem van az ér-
tő kezű és szemű rendezőre, ak-
kor én is érzem: megtámasodom,
életre kelek. Eppen ezért nin-
csenek szerepálmaim, szerintem
a színész egyedül nem tudhatja
kibányászni tehetségét.

— Miért hangsúlyozza a vá-
sárhelyi évek küzdelmes jelle-
gét?

— Lényegesnek tartom, hogy
a 20—30 életkor között sokat
dolgozzon a színész. Az első é-
vekben gyakorolhatjuk a hiva-
tás ábc-jét, enélkül később nem
nyújthatjuk azt, amit a közönség
jogosan vár el. A szerepekhez
nem jutás nagyon káros. Az e-
gyéni fejlődéshez állandó alko-
tó munka szükséges. Nem pa-
naszkodom, de hiányzik már
a nagyobb szerep a kibontako-

záshoz... nem játsztam például
egyetlen klasszikus figurát sem.
Színpad, közönség kell a szí-
nésznek. Még a befutott mű-
vészek is.

— Kérem, sorolja fel a Vá-
sárhelyen alakított szerepeit.

— Az első: Örkeny István
Macskajáték c. drámájában Or-
bánné lányát, Ilust játsztam.
Ezt követte Raffai Sarolta Dip-
lomások Marája — első vásár-
helyi főszerep. Statisztáltam Mó-
ricz Zsigmond Nem élhetek mu-
ziskaszó nélkül és Bulgakov Mo-
lière c. darabjában. Veturia sze-
repét alakítottam Petru Vintilă
Álmok háza c. darabjában, majd
játsztam a Kispokol-ban, ké-
sőbb az Ember tragédiájában
több kis szerepet. Aurel Baran-
ga: Szicíliai védelem zenés vál-
tozatában Fifit alakítottam. A
legnagyobb élményt jelenti ne-
kem a Csendesek a hajnalok
Lizája. Nemcsak azért, mert lel-
kileg-emberileg nagyon közel ér-
zem magamhoz a figurát, ha-
nem szép volt az előkészítő sza-
kasz is. Mindnyájunkat érdekelt,
serkentett a közös ügy, az ó-
szinte együttműködés. Ekkor mu-

talkozni be ugyanis Vásárhe-
lyen Kincses Elemér rendező.
És a Liza-nak köszönhetem az
első filmszerepemet is.

— Amelyet éppen e héten ve-
titenek Vásárhelyen.

— A rendező, Gheorghe Tur-
cu, a Csendesek a hajnalok elő-
adásán látott először játszani és
meghívott az Esti vendégek e-
gyik szerepének alakítására.

KOCH MÁRIA

(Folytatás a 4. oldalon)

Beszélgetés Bálint Márta színésznővel

(Folytatás a 3. oldalról)

— És milyennek tetszett a fil-
mezés?

— Nagy izgalommal kezdtem
el. Kezdetben nehézségeim vol-
tak, teljesen új környezetben
dolgoztam, számomra új techní-
kai problémák adódtak. De o-
lyan nagy tehetségű színész part-
nereim voltak, mint Ion Cara-
mitru és Ovidiu Iuliu Moldo-
van — a főbb bukaresti szí-
házaktól — akik nagyon em-
berséges kollegák. Éreztem, hogy
értékelnek — erre szükségem
volt, ezáltal elég hamar felsza-
badultam és igyekeztem jól dol-
gozni. Szeretném, ha folytatása
lenne.

— A színháznál jelenlegi fel-
adatai?

— A Hűségben Agnes ápoló-
nőt játszom és a Légy jó mind-
halálíg Bella kisasszonyát.

— Tervei?

— Mint mondtam, szerepá-
lmaim nincsenek. Dolgozni sze-
retnék minél többet, jó rende-
zőkkel, s végre nagy feladato-
kat is megoldani.

— Beszélgetésünk befejezésé-
ként...

— Az ifjabb Dumas szavai-
val fejezném be mondandómat,
amely egyben művészi hitem is:
„A színház olyan, mint a szere-
lem, jó kedély, fiatalság, egész-
ség és erő kell hozzá.” Nagyon
sok akarás, lobogás van bennem,
az eddigiénél többet, jobban sze-
retnék dolgozni, de ez nemcsak
tőlem függ.